

Flyangrep. Allierte fly fortsetter å hamre løs på mål på Sicilia og Sardinia samt fergetrafikken mellom Sicilia og fastlandet. De siste fire dager er over 300 tyske og italienske fly ødelagt, mens de allierte bare har tapt 17. Flygende festninger angrep i går flyplassen Boritso på vestkysten av Sicilia. 8 fly ble ødelagt på bakken og 7 jagere ble skutt ned under luftkamp. To andre steder på vestsiden av Sicilia ble også angrepet. Boritso ble også angrepet natt til lørdag av britiske fly. Samme natt ble Messina bombet, og likeledes Reggio og San Giovanni på fastlandet. Mellom disse tre byer er det fergetrafikken mellom Sicilia og fastlandet foregår. Fly fra Midtøsten har skutt ned et tysk sjøfly i Egærhavet og skadet et skip. Fly fra Malta har angrepet mål på Sicilia. - Natt til lørdag ble Berlin igjen bombet av Mosquitofly. Utenfor den franske kyst ble to skip i en fiendtlig konvoi senket.

Russland. Tyskerne forsøkte i går et luftangrep mot Kursk, hvorved de mistet 65 fly. 12 russiske fly ble ødelagt. Russiske fly angriper uavbrutt tyskerne langs hele fronten. Russerne holder de bruhoder som de tok ved Lissitiansk. Et tysk motangrep ble slått tilbake. Ellers meldes det om artilleriduell på andre frontavsnitt. - Fra Moskva meldes at det på Sentralkomiteens møte 15. mai ble vedtatt å oppløse den tredje internasjonale. Beslutningen er mottatt med stor sympati i Storbritannia og Amerika. En amerikansk kronikør anser det for å være den mest vidtrekkende beslutning som Stalin hittil har tatt for å styrke sambandet mellom de allierte. I sin forklaring om beslutningen om oppløsningen uttalte Stalin at Komintern nå har oppfylt sin hensikt og oppnådd det meste av det arbeidet for. London oppfatter beslutningen først og fremst som et tillitsvotum fra Moskva til de allierte nasjoner. Beslutningen bringer Moskva på samme linje som London og Washington, og har stor betydning for forholdet mellom de allierte regjeringer. Den tyske propagandaen har mottatt beslutningen med en strøm av skjellsord, og betegner den som knop av Stalin, bluff og kamouflasje. Stockholmsavisen Aftonbladet skriver at oppløsningen av Komintern er et nytt bevis på russernes vilje til å kjempe side om side med de allierte nasjoner til en seierrik slutt på krigen mot fascismen.

Italia. Mussolini har hatt nye konferanser med sjefene for den italienske hær, marine og luftvåpen. Ifølge meldinger fra Sveits har arbeiderne ved endel fabrikkene i Milano og en annen by gått til passiv streik. De skal bl. a. ha forlangt å få en del av lønnen i matvarer. Fra Ankara meldes at utvalgte tyske divisjoner er kommet til Hellas sammen med endel alpejegere og blir satt inn på nøkkelstillinger. En mener at det er stillingen i Russland som volder den tyske overkommando nytt hodebry. - En Londonavis skriver at Italia nå står overfor faren for invasjon i deres eget land. Enhver italiener vet at det er en følge av den politikk Mussolini har ført, og at han har ansvaret. Mussolini har ved omdanningen av regjeringen foretatt et statskupp som kan sammenliknes med det han gjorde i 1924, da samlingsregjeringen ble en partiregjering. I dag er den fascistiske regjering blitt Mussolinis regjering.

Jugoslavia. Det blir meldt om ny motstand i Jugoslavia, hvor geriljatropper har utført nye bedrifter. Samtidig har tyskerne måttet sende en rekke divisjoner til Montenegro. Det er første gang at det er blitt sendt tyske tropper dit, da det har vært ansett som italiensk protektorat.

Tyskland. All virksomhet stanset en uke i Stettin etter det store britiske luftangrepet 20. april. Minst halvparten av byens innbyggere var uten gass. Flere elektrisitetsverk og andre viktige bedrifter var rammet. - I Aachen har oljeraffineriene brent i syv dager. - Ifølge tyske meldinger er det i tidsrommet 1. - 21. mai senket 227.000 tonn allierte skip. I forrige måned var oppgaven 400.000 tonn. På samme tidspunkt i fjor oppga tyskerne å senke 900.000 tonn om måneden. En militær målsmann i Berlin forklarer de lave tall ved å si at det ikke var flere handelsskip å senke i Atlanterhavet! Det fjernøsten.

I det nordlige Stillehav er kampene om Attu gått inn i sin siste fase. Det som er igjen av den japanske garnison er splittet opp i tre små grupper. Landsbyen Attu er blitt helt utslettet. Amerikanske bombefly har angrepet Kiskadya, 300 km fra Attu. I det sydvestlige Stillehav er det rettet kraftige angrep mot japanske baser på New Guinea og New Britain.

Løvnedsmiddelkonferansen fortsetter i Hot Spring. Det gis uttrykk for voksende optimisme med hensyn til de endelige resultater av konferansen. Det blir sansynligvis opprettet et felleskontor for de allierte nasjoners matvareforsyninger. Det vil bli ordnet ved clearing. Kontoret skal skaffe seg opplysninger om verdensproduksjonen av løvnedsmidler og motta forslag om vareforbruk og distribusjon fra de respektive regjeringer.

INVASJONSPROBLEMER. Det har nylig i England funnet sted veldigt og ytterst realistiske invasjonsmåner ledet av general McNaughton, som bl. a. har bevist at det manglende samarbeid mellom arme og fly nå tilhører fortiden. Understatssekretæren i flydepartementet, Balfour, uttalte i Underhuset: "Vi har nå utviklet en metode som innebærer at armeeen får all den flystøtte den behøver i det rette øyeblikk og på det rette sted. Generelt sett innebærer den nye taktikken at vi unnlater å dele opp våre styrker i pennypakker og isteden konsentrerer alt vi har for forte, hårde støt på vitale punkter på det tidspunkt da de får størst virkning. De pågående raidene mot Tyskland er en oppmykningsprosess før invasjonen av Europa".

Det operative hovedmålet for en offensiv over kanalen må være å slå motstanderens stridskrefter, ikke bare å komme i land og holde seg fast. Om man nøyer seg med å opprette et brohode for så etterhvert å oppta offensiven vil det være stor fare for at motstanderen vinner i kappløpet med sine strategiske reserver som kan føres fram konsentrisk med alle tilgjengelige transportmidler. En alliert aksjon kan være meget farlig om ikke hele styrken landsettes og er i aksjon mens selve overraskelsesmomentet enda gjør seg gjeldende. En mislykket invasjon vil være en katastrofe, noe som stadig understrekes nettopp fordi alle samtidig er enige om at invasjonen tross risikoen er en uomgjengelig nødvendighet i år.

Ingen ventet at "Festung Europa" skal bryte sammen når invasjonen setter inn, og opinionen forberedes på veldigt tap, minst like store som et frontalangrep på Maginot- eller Siegfriedlinjen skulle ha kostet. Man understreket at det ikke er lettere å storme kanalen i den ene retningen enn i den andre, og minner om at Hitler med sine uhørte resurser vek tilbake før invasjonen i 1940, til tross for at de styrker britene kunne stille mot ham var latterlig små sammenlignet med den motstand de selv skal storme idag.

Hvilke tropestyrker som i øyeblikket befinner seg på de britiske øyene vet man ikke. Britene og kanadierne telles sannsynligvis tilsammen mellom $1\frac{1}{2}$ og 2 millioner (naturligvis bortsett fra det britiske hjemmvernet). Amerikanerne telles neppe enda mange hundre tusen. Krigsminister Stimson har meddelt at USA i slutten av dette året vil ha en arme på 8,2 millioner mann, men man understreker at det må være de britiske styrkene som danner spydspissen i et angrep på fastlandet. Bare ytterst velutdannede tropper har noen chance for å kunne klare aksjonen, og de veldigt nye amerikanske armene har enda neppe nådd særlig langt i sin utdannelse.

I analysen av invasjonens strategi skjelner man mellom to faser i operasjonen, som må komme slag i slag. Den første består i å gjennomføre selve landstigningen så overraskende som mulig og å opprette et tilstrekkelig omfattende brohode, den annen i å kaste motstanderen tilbake gjennom en offensiv som ikke må stivne til stillingskrig. Disse to faser har en vesentlig forskjellig karakter. Etter erfaringene fra Dieppe mener man at det minst trenges styrke på 150000 mann med tanks og artilleri for å gjennomføre den første fasen. Innen få dager, høyst en uke, må imidlertid ytterligere 500000 mann være landsatt idet forsterkninger stadig overføres inntil angriperne er minst 50% overlegne den forsvarskraft som kan trekkes sammen i Vesteuropa, dvs. anslagsvis ca. 2 millioner mann.

Omtrentelige beregninger har ført til at invasjonens første periode - overføringen av de 150000 + de 500000 - vil kreve ca. 5 millioner tonn skipstonnasje. Forsterkningene av tropper og krigsmateriell kan etterpå overføres med transportprammer og transportfly. En virkelig belastning for skipstonnasjen betyr imidlertid overføringen av tilstrekkelige amerikanske tropestyrker i rimelig tid; om man regner at 5 millioner tonn disponeres på denne måte, innebærer det at det trenges 6 måneder for overskipning av 2 millioner mann. Til dette kommer imidlertid at for hver mann som landsettes på europeisk mark, oppstår krav på forsyninger over havet. For en divisjon på 19000 mann regner man at det kreves underhold av 10 store skip pr. måned.

Det er klart at forsyningslinjer til sjøs av et slikt omfang vil være et ytterst løkkende mål for det tyske ubåtvåpnet - og også for det tyske flyet - og det er derfor påtrengende nødvendig at de allierte behersker ubåtfaren innen de virkelig store sjøtransportene over Atlanterhavet settes i gang. Dette er idag krigens viktigste problem.

Ganske visst bygger Amerika nå 4-5 skip om dagen, og riktignok har marineminister Alexander nylig opplyst at nybygningene i de siste måneder har overtruffet tapene med 2 millioner tonn, (i 1943 vil de allierte bygge 15.710.000 brutto registertonn - USA 13.300.000, England 1.500.000, Kanada 910.000) men ubåtene blir jo ikke beseiret gjennom en økning av nybygningene. Gjennom senkningene går det tapte kolossale mengder krigsmateriell, matvarer, råstoffer, som det kanskje er påtrengende behov for på en eller annen front, og fremfor alt sjøfolk, som det lenge har vært en alvorlig mangel på.